

Kapitola 17

„Slyšíš to?“ zeptala jsem se. Pitomá otázka.

„Hm.“

„Myslíš, že je to helikoptéra?“

Věděl, co mám na mysli. Helikoptéru, kterou letí někdo někam, z místa A do místa B. „Nevim.“

Odtáhl se ode mě a plazil se mlázím. Pořád byla tma, ale na obloze se ukázal náznak modře, když jsme se zadívali na cestu, kterou jsme včera přišli. Odtud taky přicházel zvuk helikoptéry.

„Lítá právě tam, Jem. Svítí dolu světlo. Sou tam i další světla.“ Slyšela jsem, jak se sune zpátky ke mně, už byl těsně vedle a balil svoji deku.

„Pavouku, je tma. Nemáme žádnou baterku, rozumíš?“

„Musíme udělat to, co je nejlepší. Bude lepší jít ve tmě.“

„Jo, ale...“ Chtěla jsem mluvit o blátě, plotech, ostnatým drátu, ale další zvuk pročísl ticho. Zvuk štěkajícího psa.

Přicházel taky odněkud za náma. Světla, helikoptéry, psi. Udělalo se mi zle od žaludku. To byla skutečná štvаницe. Zmlkla jsem a začala balit věci.

Vymotali jsme se skrze stromy a vydali se dolů z kopce. Neviděli jste ani kam šlapete, a půda byla tak hrbolatá, že jsme oba klopýtali a zakopávali. Šlápala jsem nohou do nějaký díry a padala dopředu. Upustila jsem tašky a naslepo mávala rukama, abych udržela rovnováhu. Moje pravá ruka se něčeho chytla, ale pod mou váhou to povolilo a já spadla na zem. Něco mě škráblo přes obličej, když jsem dopadla a hlasitě zaklela.

„Kde si?“ Pavoukův hlas zněl ze tmy.

„Sem tady! Nevim, kde sem, do prdele!“

„Nehejbej se. Už du.“

Vrátil se ke mně, nejdřív nic víc než tmavý obrys ve tmě. Když přišel blíž, viděla jsem jeho znepokojený obličej. „Kristepane, Jem. Ty si spadla do nějakýho vostnatýho drátu. Pod!..“ Podal mi ruku a vytáhl mě na nohy.

Supěla jsem a zase zaklela, když mi zmáčkl zranění na pravý ruce.

„Máš nějakej kapesník nebo něco?“ zeptal se. Sáhla jsem do kapsy a našla starý papírový kapesník. Vzal ho a jemně mi utřel tvář. Bolelo to jako čert. Moje ruka taky. Pavouk se začal hrbat v tašce, vytáhl jedno ze svých triček a utřhl z něj pruh. Ovázal ho kolem mé ruky a udělal uzel. Zase se předvedl, udělal to nejlíp jak mohl, ale přesto moje odvaha mizela.

„Sme namydlený, Pavouku, že jo?“

„Jak to myslíš?“

„Dneska nás dostanou. Teď je to ještě horší, psi ucejtěj pach krve, je to tak?“

„Vo tom nic nevim. Myslím, že sou to žraloci, co cejtěj krev. A navíc máme náskok a sme na druhý straně řeky. Myslím, že bysme měli jít dál a někde se ukrejt. Myslím, že musíme najít nějakou budovu, aby nás z helikoptéry neviděli. Používaj takový kamery, že jo? Ty zobrazej teplý věci, ale mám za to, že to v budovách nefunguje. Hele,“ sebral moje tašky. „Já je vezmu. Seš schopná jít?“

„Jo, snad.“

Vyrazil a já se na něho tentokrát přilepila. Bude trvat roky, než bude světlo, protože bylo zataženo. Ohlédla jsem se, ale vršek kopce zakrýval pohled zpátky. Pitomost, samozřejmě. Skutečně jsem chtěla vidět lidi, co nás pronásledují? Dohnala jsem Pavouka a vlekli jsme se přes pole.

Jestli jsem si včera připadala ohrožená, dnes to bylo ještě desetkrát horší. Jestli nás helikoptéra objeví dřív, než najdeme nějaký úkryt, dostanou nás. Kůže na zátylku mě svrběla, jako bych čekala nějaký úder sekýrou. Šli jsme poměrně slušně celý dopoledne a potili se v tlustých kabátech, přestože vál ledový vítr. Nemluvili jsme – nebylo co říct. Prošli jsme kolem několika farem, ale budovy byly moc blízko u sebe: dům, stodoly, chlív. Netrvalo by dlouho a někdo by nás našel. Potřebovali jsme něco odlehlého.

Trvalo nám několik hodin, než jsme našli stodolu. Stála na kraji pole. Byla to plechová stavba na vysokých kůlech se zvlněnou střechou a neměla stěny. Stála osaměle vedle malý skupinky stromů a na míle daleko nebylo žádný stavení. Byly tam stohy sena, naskládány na sobě jako ježatý žlutý cihly, a tvořily stěny po obou stranách. Když jsme přišli blíž, spatřili jsme pod nima ještě něco – chatrnou ohradu a v ní krávy. Zvedly hlavy, zafrkaly a zafuněly. Nikdy předtím jsem nestála tak blízko u krávy, jenom jsem je viděla v telce – bez legrace, byly obrovský.

„V žádným případě,“ řekla jsem Pavoukovi. „Tady ne. Ne s těma zvířatama.“

„Sou ve vohradě,“ řekl nejistě. Řekla bych, že se bál stejně jako já.

„Jo, ale koukni se na ní. Drží pohromadě jenom kvůli lanu.“

Krávy nás pořád pozorovaly, jako kdyby něco očekávaly. Pak bez varování jedna z nich zešílela, vrazila do druhé a všechny se začaly plašit, rozutekly se a zase shlukly.

To bylo ono. „Nemůžem tady zůstat. Rozdupaly by nás.“

„Ale nic jinýho tady není, Jem. Aspoň je to pod střechou. Hele, dyž se dostanou ven, vylezem na seno, co? Krávy neuměj šplhat, ne?“

„To nevim.“

Sedli jsme si na balík sena a dívali se na krávy. Některý nás pořád pozorovaly, ale většina jich odešla okusovat seno. Jedna z nich zvedla ocas, pořád při tom jedla, a vystříkl

z ní proud hnědý tekutiny. Nikdy v životě jsem neviděla nic tak odporného. Instinktivně jsem zvedla ruku a zakryla si pusou, protože se mi zvedl žaludek. Už jsem se nedívala, ale Pavoukovi spadla čelist a zíral na ni s hrůzou, úplně fascinovaný.

„Tý krávě je asi špatně,“ řekl a nepřestával na ni civět. „Buď to, nebo jí někdo dal kari. Naposled, dyž sem jed kari, do prdele...“

„Drž hubu!“ Snažila jsem se to doříct dřív, než se mi zase sevřel žaludek. Vyskočila jsem a vypořádala se ze stodoly. Stála jsem několik metrů od ní, předkloněná, s rukama na stehnech, pokoušela se uklidnit žaludek a vdechovala čerstvý vzduch. Po chvíli jsem zaslechla přícházet Pavouka.

„Si v pořádku?“

„Ne.“ Ucítila jsem na zádech jeho ruku. Chvíli tam zůstala v klidu, pak se jemně začala pohybovat nahoru a dolů a konejšit mě. Soustředila jsem se na jeho ruku, místa, kde se mě dotýkala, a můj žaludek se pomalu uvolnil. Přestože jsem se už cítila líp, zůstala jsem předkloněná, nechtěla, aby mě přestal hladit. Nikdy jsem nestála o fyzický kontakt, ale tohle bylo moc příjemný. Když jsem se napřímila, Pavouk tam pořád stál, nedíval se na mě, ale někam do dálky. Ruku už sundal z mých zad. Vítr skučel po polích jako divý.

„Je ti líp?“ zeptal se, aniž otočil hlavu.

„Ne, jo, jasně.“ Chtěla jsem mu poděkovat za to, že mě uklidnil, pomohl mi cítit se líp, ale bylo by to moc dojem-

ný. Místo toho jsem se zadívala tam, kam on, na cestu, kterou jsme přišli. „Kolik času si myslíš, že máme? Než nás chytěj.“

„Nevim. Helikoptéru už neslyším.“ Chvíli jsme tak stáli, oba nastražený zachytit těžký, dunivý zvuk letadla. Možná to bylo tím větrem, který ho odnášel, ale žádný zvuk jsme neslyšeli. Začala jsem se třást a Pavouk mi položil ruku kolem ramen.

„Pod' dovnitř. Bude líp, dyž se ukrejeme. Vlezem si někam dozadu za to seno.“

Zase bylo co dělat a Pavouk celý ožil. Jako nějaký zasraný akční hrdina – odhazoval balíky sena a skládal je na hromadu a pokřikoval na mě instrukce. Stavěl něco jako tunel; na minutu zmizel, plazil se po kolenou, vzápětí se zase objevil a vláčel s sebou žok sena. Pak konečně vylezl ven a na tvář měl široký, stupidní úsměv.

„Hotovo, vlez si tam.“ Musela jsem protáhnout obličej, protože řekl. „Je to dobrý. Pod', nebo tě vodtáhnu dovnitř.“

Klekla jsem si, nakukovala dovnitř a pak se začala plazit. Když jsem pokládala dlaně na zem, bolelo to, tak jsem se opřela o prsty a posouvala se dopředu. Uvnitř byla docela tma, ale ne úplná černota, a tunel nebyl až tak dlouhý. Po pěti šesti metrech se rozšířil do malý místnosti, něco jako jeskyně. Bylo tam dost místa na sezení pro mě i pro Pavouka. Neviděla jsem ho pořádně, ale cítila ho. Námaha při skládání sena, dlouhá chůze a fakt, že se nemyl bůhví jak dlouho – kromě koupele v řece plný

bláta – udělaly svý a jeho zanedbanost dosáhla astronomických rozměrů.

„Co tomu říkáš? Pohoda, co? Eště musíme zabarikádovat senem vchod a bude to bezvadný. Udělám to hned, uvidíš, že je to snadný.“

Pomyšlení na to, že tu s ním budu zabarikádovaná, bylo na mě moc. Vrhla jsem se zpátky do tunelu. „Ne, takhle je to dobrý. Uděláme to pozdějc, dyž to bude potřeba.“ Vynořila jsem se zpátky ve stodole a zhluboka dýchala. Dokonce i smrad kravího lejna byl lepší než zápach Pavouka.

Pavouk se vyplazil ven z tunelu a vypadal jako pes se dvěma hlavama. Nechtěla jsem mu kazit radost, ale bolela mě ruka a byla jsem děsně utahaná a vystrašená. Řekla jsem nahlas to, co se mi honilo hlavou, aniž bych o tom nejdřív přemýšlela.

„Pavouku, jestli nás tady najdou, sme v koncích, že jo?“

Jeho výraz se okamžitě změnil, jako někomu, komu došly baterky. A já se nenáviděla za to, že mu něco takovýho dělám.

„Jo, Jem. Dyž nás tady najdou, sme v pasti. Jako krysy v kleci.“ Vstal a sedl si na balík sena vedle mě. Jeho hlas byl hluboký a naléhavý. „Ale já se jen tak nevzdám, Jem. Budu s nima bojovat, Jem. Budu!“ věděla jsem, že má u sebe nuž. Mluvil tak, že jsem si byla docela jistá, že ho použije.

Cítila jsem strach až v kostech. „To nemá cenu, Pavouku. Dyž nás vobklíčí, měli bysme se vzdát. Co na nás vlastně maj? Nic sme neudělali u London Eye. Nemůžou to na

nás hodit. Ty si šloh nějaký peníze, ale pochybuju, že by to někdo nahlásil. Ukradli sme dvě auta. To je všechno. Dyž s nima začneš bojovat – a někoho pobodáš – to bude jiný. Obviněj tě ze zločinu.“

„Jem, ať je to jak chce, zavřou mě. Ty by si mohla bejt v pořádku – ty si neukradla auto, je to tak? Je tu ta věc s nožem ve škole, ale malá bílá holka jako ty, Karen a sociálka sou na tvý straně a předtím si nic neprovedla. Ale dyž se zaměřej na mě – přemejšlej, já sem typickej mladej zločinec. Nebudou se dlouho rozmejšlet a zavřou mě na několik měsíců, na rok. Já nepatřim do jejich systému.“ Rukou si prohrábl vlasy. „Já todle nechci. Nechci bejt zavřenej. Nechci bejt dalším z těch děcek, co zničej.“ Bouchl pěstí do slámy vedle sebe. Zažila jsem ho už jednou takhle vybuchnout, věděla, že se dusí vztekem, ale když jsem se na něho podívala, jeho tvář byla zkřivená, jako by se mu chtělo brečet. Zuřil, ale taky se hrozně bál. „Já to nemůžu dopustit, Jem. Raděj budu bojovat a zemřu.“

„To neříkej, kámo. Už to nikdy neříkej.“ A celou dobu jsem si myslela *Takhle se to stane?* Položila jsem mu ruku na záda a pohybovala jí nahoru a dolů, jako to on předtím dělal mně. Byl tak hubený, že jsem přes oblečení cítila každou kost na jeho vyboulený páteři.

Těžce vzdychl a utřel si rukávem nos. Pak se otočil a podíval se přímo na mě. „Je to dneska, Jem?“

Tupě jsem na něho civěla a předstírala, že nevím, o čem mluví. „Co?“

„Dneska to pro mě všechno skončí? Ty to víš, že jo? Najdou nás? Zastřelej mě, jako to udělali tomu chlápko-
vi v podzemce?“

V očích mě štípaly slzy. „Neptej se mě, Pavouku. Víš, že ti to nemůžu říct.“

„Kristepane,“ zašeptal. Přiložil si obě ruce ke rtům, jako by se modlil. Těžce dýchal, očima těkal zprava dole-
va a měl v nich panický strach. Vidět ho v takovém stavu
byla pro mě muka. Nemohla jsem ho tak nechat, tak jsem
porušila své pravidlo.

„Neni to dneska,“ řekla jsem tiše. „Pavouku, poslou-
cháš mě? Neni to dneska.“

Svěsil ruce a podíval se na mě. Oči měl zarudlý.

„Dík,“ řekl a kývl hlavou. „Neměl sem se ptát a už se
tě nikdy ptát nebudu. Slibuju!“ Vypadal jako malý kluk,
vážně a slavnostně.

Chtěla jsem ho obejmout a říct mu, že všechno bude
v pořádku. Najednou jsem si vzpomněla na Val, ženu,
která ho konejšila, když byl malý, a slova, který mi řek-
la – bylo to teprve před dvěma dny? – mi zněla v hlavě.
Postarej se o něho, Jem. Chraň ho. To bylo na mě moc –
bylo mi z toho smutno.

Snědli jsme zbytek jídla a seděli na žoku sena. Otočila
jsem se zády ke kravám, aby mi neznechutily jídlo. Dojed-
li jsme brambůrky a každý měl kus čokolády a poslední
lok coly. Jedli jsme pomalu, aby nám to dlouho vydr-
želo. Když jsme snědli poslední sousto, oběma nám to

bylo jasný. Tak to bylo. Všechno je pryč. Neměli jsme možnost volby. Zítřka musíme něco podniknout. Nemáme na vybranou.

Když jsme dojedli, nebylo co dělat. Trochu jsme klábosili, ale nebylo moc o čem mluvit. Oba jsme věděli, že jsme v maléru, oba jsme se cítili na dně. Po chvíli jsme se odplazili do Pavoukovy jeskyně, roztáhli deky a lehli si trochu dál od sebe.

Byla už tma, opravdová tma, přestože bylo jen něco kolem pátý. Leželi jsme tam, trochu mluvili, poslouchali krávy. Když jste nemysleli na to, jak jsou odporný a velký, jejich zvuk vám připadal docela příjemný: bylo slyšet, jak vyfukují vzduch svýma velkýma chlupatýma nozdrama, přešlapují v seně a celou dobu přežvykují. Pokaždý, když si některá z nich prdla, Pavouk zařičel smíchy. Radují se ze všeho, některý lidi.

Nevím, jak dlouho jsme tam leželi. Nebylo to moc pohodlný. Žoky byly docela tvrdý a seno píchalo i přes deku. Moje dva dny nemytá kůže mě svědila jako blázen a hlava taky. Připadala jsem si příšerně ulepená.

„Potřebovala bych se vykoupat nebo aspoň vosprchovat,“ řekla jsem. Zavrtěla jsem se, abych si o seno podržala záda.

„Mně to nevadí,“ řekl Pavouk.

„Normálka,“ řekla jsem.

„Co tím myslíš?“ řekl.

„Smrdíš, Pavouku. Neuraž se, kámo, ale to je fakt. A já už smrdím taky a to nesnáším.“

Zatímco jsme mluvili, kolem se začal ozývat nějaký hluk. Když jsme zmlkli, zaslechla jsem bubnování na plechovou střechu. Pršelo. Ten zvuk byl neuvěřitelný, voda bušící do kovu. Vylezla jsem z tunelu, posadila se na žok sena, přetáhla si svetr přes hlavu a rozepnula džínsy.

„Co to děláš?“ Pavouk se vynořil za mnou.

Džínsy mi spadly až k teniskám. Začala jsem škubat tkaničkama.

„Pudem se vykoupat. Pod' taky, pod' ven!“ Svlékla jsem se do podprsenky a kalhotek. Bosý nohy.

Vyběhla jsem ven. Lilo jak z konve. Cítila jsem, jak mi bláto a špína stříká po nohách. Bylo mi to jedno. Bylo mi fantasticky. Čistý, ledový kapky mě bičovaly do holý kůže. Nastavila jsem obličej proti dešti, drbala si ho rukama a stejně tak hlavu a štětiny vlasů. Svrbení přestalo. Vtírala jsem si vodu do kůže po celém těle, stála s tváří nahoru, otevřenou pusou a chytala kapky jazykem.

Podívala jsem se směrem ke stodole. Ve tmě jsem uviděla Pavouka, jak se opírá o kovovou tyč, směje se a potřásá hlavou.

„Ty si se zbláznila, člověče. Vopravdu zbláznila.“

„Ne,“ zakřičela jsem zpátky. „Je to skvělý. Pod' taky.“

„Nee, já ne, člověče. Dost sem se vykoupal včera.“

Běžela jsem k němu, smála se, když mi uklouzly nohy v blátě a já skoro upadla. Ucouvl zpátky, ale já ho chytila za paži, pak za obě ruce a táhla ven. Když byl celý mokrý, vzdal to a začal si strhávat šaty a házet je pod střechu. „Nemůžu věřit tomu, co děláme. Je to šílený.“

Rozběhla jsem se zpátky, točila se kolem dokola s rozpřaženýma rukama, ztrácela se ve tmě a v dešti. Pavouk se už bez kalhot opatrně blížil ke mně, šel předkloněný se zataženým břichem, jako by chránil své tělo před zimou. Byl tak hubený. Viděli jste jeho svaly, ne proto, že se leskl, ale neměl na nich vůbec žádný tuk. Stál tam se zkříženýma rukama a neodvážil se mi podívat do očí. Už jsem se nestyděla, byla jsem rozjařená, ale on tam stál úplně ochromený.

„Do prdele, to je ledový!“ skučel. Zasmála jsem se.

„Je to vosvěžující!“

„Bodá to jako jehly!“

„Rozetři si jí. Tu vodu do kůže, je to bezvadný.“

Třel si jednou rukou paži, dost ztuhle, pak pokračoval k ramenům. „Jo, máš pravdu.“ Začalo se mu to líbit, rukama si drbal vlasy, tváří se otočil ke mně a zavřel oči. Vyrazil radostný pokřik a já ho pozorovala, jak si roztírá vodu na obličejí a ramenou a hrudi a najednou jsem celá zkoprněla. Byl krásný.

Cítila jsem, jak mé tělo zaplavila horkost z toho zjištění. Bylo to, jako bych ho viděla poprvý, viděla něco, co nikdo jiný nevidí – pod jeho vyzáblostí, klení, agresivitou a neobratností.

Došlo mi, že se na mě dívá.

„Co je?“ řekl.

„Nic.“

„Je ti zima?“

„Ne, sem v pořádku.“

„Musíš se hejbat, nebo zmrzneš!“ Něco ho popadlo, začal kolem skákat a bláznivě se smál. Chytil mě za ruku a roztočil mě, pak mě přitáhl k sobě a položil mi ruce kolem pasu. Tancovali jsme kolem dokola jako párek šilenců. A celou dobu kolem nás bušil déšť. Byla to bláznivá, nejbláznivější věc.

„Někdo nahoře tě má rád,“ křičel mi do ucha.

„Jak to myslíš?“

„Poslali ti sprchu, dyž si to chtěla, ne?“

„Je to jenom déšť. Nahoře nikdo není.“

„Jak to víš?“

„No, nikdo se vo mě celejch patnáct let nestaral, proč by měl zrovna teď?“

Přestali jsme tancovat, ale on mě pořád držel.

„Vždycky se vo tebe budu starat,“ řekl. Jeho slova mě zasáhla přímo do srdce. Žaludek se mi pohnul. Ve stejnou chvíli mě začaly pálit oči. Neexistovalo žádný „vždycky,“ pro toho kluka. Odvrátila jsem hlavu, aby neviděl mé slzy.

„Myslim to vážně, Jem.“

„Já vim,“ řekla jsem nejistě.

Zvedl ruku, chytil mě za bradu a jemně mě otočil k sobě. Naše výšky byly tak rozdílný, že jsem měla oči na úrovni jeho hrudníku. Zvedl mi hlavu a sklonil se ke mně.

Jen jsem si pomyslela *To se nestane*, a pak ucítila, jak se jeho rty tisknou k mým. Zavřela jsem oči. Jeho ústa se zvolna pohybovala a nosem se otíral o můj. Potom tro-

06

51 chu poodstoupil a otevřel oči. Jeho obličej byl tak blízko, trochu pokřivený, ale číslo tam bylo. Stejný jako vždycky. Když stál opodál, byl už zase důvěrně známý, jeho rysy se vrátily ke starému Pavoukovi, kterýho jsem znala. Zamračil se, poodešel a zvedl obě ruce nad hlavu.

89 „Promiň,“ řekl. „Omlouvám se.“

442 „Ne,“ řekla jsem spěšně. „Nemusíš.“ Natáhla jsem ruce, sevřela zezadu jeho krk a přitáhla ho k sobě. A znovu jsme se políbili. A ztratili jsme se jeden v druhém, jemně zkoumali naše tváře a rysy, o nichž jsme si mysleli, že je už dobře známe. Stáli jsme v dešti, ve tmě, v úplně jiný dimenzi.

2

6

23

5

67

36